XIX. évf. 1932 január. 1. szám.

AZ ÁG. H. EV. MISSZIÓ-EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta. Előfizetési ára: 1 évre 1 pengő. Postatakarékpt. számla 17.270 sz.

ALAPÍTOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN, ESPERES.
FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL, EGYETEMI TANÁR.
A Missziói Lapok szerkesztősége: Sopron, Károly magaslati-u. 4. Kiadóhivatala: Győr, Petőfi-tér 2.

Leltári szám: 41525
Leltároztatott: 1938 I hó 20 n.

Te és a külmisszió.

Jack Lajos Walter budapesti konferenciai előadásából.

E címről szóló mondandóinkat Jézus azon ígéjének a gondolatkörébe helyezhetjük bele, amelyet feltámadása után mondott s amelyet a Csel. könyve 1, 8.-ban olvashatunk: „. . . és lesztek nékem tanuim úgy Jeruzsálemben, mint egész Judeában és Samáriában és a földnek végső határáig". Ebben a missziói parancsban Jézus a misszió programmjának a megjelölésénél a közelebbiről halad a távolabbi felé. Csak annak van joga elmenni a föld végső határára evangéliumot hirdetni, aki Jeruzsálemben már hirdette azt.

Ez a téma kérdez minket: hogy vagy te a külmisszióval, mit teszel érette? Ezzel is úgy vagyunk mint a prédikációval: először magamnak kell megtartani, csak aztán várhatom el azt mástól.

Tulajdonképpen három misszió van. Külmisszió, belmisszió s mindkettőnek kiinduló magva: az én misszióm. Nem beszélhetek se belmisszióról, se külmisszióról, ha nincs elintézve az én misszióm. — Egy déloroszországi nagy faluban élt négy hivő család. Az egyik családfő, mint németországi hadifogoly, ismerte meg az evangéliomot. Egy alkalommal, amikor a négy férfi éppen a Szentirást tanulmányozta, közülök az egyik így szólt: „Testvérek, engem hetek óta foglalkoztat egy gondolat. Ez az orosz ég itt fölöttünk olyan fénytelen, sötét. Nekünk itt valamit tenni kell". És elhatározták, hogy missziót kezdenek. Közülök kettő mindig úton lesz, hogy pedig az otthoni munkájuk kárt ne szenvedjen, az otthon maradt másik kettő mind a négy helyett fog dolgozni. Az első kettő vette a Bibliáját és elindult. A másik kettő pedig odahaza reggelenkint még korábban kelt és elvégezte az úton levők munkáját is. Hónapok mulva boldogan tértek haza és mondták el azt, hogy Isten mennyire megáldotta munkájukat. S akkor szerepet cseréltek. Lám egy kis missziói társaság. Nincs szervezete, nincs igazgatója, nincsenek titkárai, de mégis áldott munkát végez, mert nem feledkezik meg a saját Jeruzsáleméről.

Az egyik francia király büszke gőggel mondta egyszer magáról: „Az állam én vagyok". Ezt jogosan csak Jézus mondhatta el magáról: „Isten országa én vagyok". Amikor megérkezett a földre, Isten országa érkezett meg vele. Azért mondta: „Térjetek meg, mert elközelitett a mennyeknek országa". Mielőtt mi építhetnénk, kell hogy mi magunk beleépíttessünk az Ő országába. Mert csak ak-

kor lehetünk a misszió alanya, ha először a misszió tárgya tudunk lenni.

Egy mordvin-lakta orosz faluban él néhány hivő ember. Nagyon szeretik az Urat, de az evangéliom terjesztéséhez még nem értenek annyira, mint az a fent említett négy orosz. Hanem egyszer meghallották, hogy a szomszéd faluban két evangélista él. S akkor kérték őket, hogy jöjjenek át hozájuk. „„Mi nem tudunk prédikálni — ugymond —, de azt meg tudjuk tenni, hogy összetoborozzuk a falut. Amíg ti prédikáltok odakint, mi addig térdelni fogunk odabent s úgy kérjük munkátokra az Isten áldását". Ugy is lett. Ott volt az egész mordvin-falu. S amíg folyt a prédikáció, egyszer csak lövés dördült s az egyik evangélista holtan bukott le az emelvényről. A merényletet kommunisták követték el. S mit tett a másik evangélista? Letérdelt halott társa mellé; hálát adott Istennek, hogy társa méltóvá tétetett a vértanuhalálra, imádkozott a gyilkosért is s aztán kivette a halott kezéből az Ujtestamentumot s ő folytatta az igehirdetést. A megjelent kommunistákra ez olyan nagy hatást gyakorolt, hogy bár eredetileg mind a kettőt agyon akarták lőni, a továbbiakban nem zavarták az összejövetelt.

Jézus egyszer azt mondotta: „Eredj el s te is eképpen cselekedjél". Eredj el, ha nem is meghalni, de legalább megtanulni azt, hogy aki Krisztus-szeretőnek mondja magát, annak szeretnie kell Krisztus-nélküli testvéreit is. Ez a külmisszió értelme és lényege.

Hírek Délnyugat-Afrikából.

A finn nép nagy felelősséget érez a misszióval szemben. Minden ember átlag 4 fillért áldoz havonta a misszióra. Igy válik lehetővé, hogy annak a maroknyi népnek két nagy missziói területe van; Délnyugat-Afrikában és Kínában, ahol csodálatosan terjed az evangéliom világossága.

Itt közöljük Rautaheimo Annának, az ovambó négerek között dolgozó finn misszionáriusnőnek a leveleit.

Kuring-Kuru 1931 augusztus 16.

Már két és fél hónapja vagyok itt. Szép, nagy szobát kaptam, ahonnan igen szép kilátás nyilik az Okavangó folyóra. Egyik ablakom kelet felé néz, s ezen keresztül minden reggel gyönyörködhetem a nap felkeltében.

Nem először vagyok ebben az országban (Ovambóban). Megfordultam már innen északra 40 kilométerre, a határon és délre 15 km.-nyire. A déli határ kb. 85 km.-re van tőlünk. Az emberek valami keverék nyelven beszélnek, nem tanulták meg egészen az ukuangali nyelvet. Különböző tájszólások erősen hatnak a nyelvre.

Hogy milyenek az emberek? Egy öreg gazda, aki ugyanakkor jött Kuring-Kuruba, mikor én, azt mondja, hogy az erkölcsi élet 10 év óta rohamosan sülyed. Bizonyára sok hatás érte őket a „fe-

hér pogányok" részéről. Szülői tiszteletről sem lehet beszélni, épúgy mint Ondongában. Az itteniek bizony nagyon sok rosszat látnak a portugál tisztviselőktől is, akik néger rabszolganőket tartanak. Épen ezért nagyon nehéz nekik megmagyarázni, hogy mi egészen más küldetésben járunk itt közöttük.

A leányok közül csak egy-kettő jön el néha-néha hozzám az iskolába, fiúk ellenben elég sokan jönnek-mennek.

Van azonban ezeknél sokkal örvendetesebb elmondanivalóm is. Amikor Järvinen testvér (finn ev. lelkész) délen, Bunjában járt, az ország királya kezét a szívére téve lelkendezve futott az autóhoz, úgy kérte őt, hogy maradjon ott és beszéljen nékik. Ukuangali déli részén nagy a szomjúság az evangélium után. Állandóan várnak és kérnek tanítókat. A mi három bennszülött tanítónk már nagyon kevés. Máté itt van Kuring-Kuruban, Sámuel északabbra, Illés*) kb. 15 km.-nyire délre. Illés területének (Ukuangali) a déli határa azonban 70 km-re van innen. Illés területén a lakosság legtöbbnyire ukuangaliai, de csak néhány önkéntes bennszülött tanítójuk van, akik maguk sem sokat tudnak. Délen járva Máté is említette, hogy ott nagyon várnak tanítókat. Most talán kapunk kettőt a szemináriumból. (Onipában szemináriuma van a finn missziónak, ahol bennszülötteket képeznek ki tanítókká.

A róm. katholikus misszió munkásainak a száma 17 az Okavangó folyó partján és még várnak hetet.

Mivel nincs reményünk arra, hogy ide fehér misszionáriusnőt kapjunk, azt terveztük, hogy én végleg áthelyezkedem Lupalába, az országnak erre a sűrűn lakozott területére. Most ugyanis reményünk van arra, hogy ide viszont egy fekete tanító jön. Lupala 65 km.-re van innen. Ott épitenek a számomra egy kis kunyhót, amelyben lakhatom. Nagyon remélem, hogy sikerülni fog egy ambo lányt kapnom, aki segítségemre lesz a munkában.

Kuring-Kuru 1931 augusztus 16.

Tegnap érkeztünk meg délen tett útunkról. Egészen Bunjáig elmentünk innen 120 kilométernyire. Lupalában szép és tágas területet kaptunk a misszió számára. Hosszú útunk közben hol itt, hol ott állottunk meg, énekeltünk, Igét hirdettünk, beszélgettünk egyesekkel, betegeket ápoltunk. Esténkint beszélgettünk, mi, akik útnak indultunk, meg azok, akik útközben csatlakoztak hozzánk. Sok meginduló jelenetnek voltunk tanui. Lupalában odajött hozzám egy fiatal ember. Azt mondta, Isten Igéjét akarja megismerni. Két könyv volt nála: Bibliai történetek, meg egy énekeskönyv. Nem mondta, hogy ismeri a betűket, de úgy látszott: egy kicsit tud olvasni — később jöttem rá, hogy nem olvas, hanem fejből mondja a szöveget. Igy olvasta el nekem az első, második és harmadik parancsola-

*) Sanjengana Illés bennszülött evangélista, akinek az eltartását, havi 1 fonttal, a soproni ev. theológus ifjúság vállalta. Előkelő családból származik; először a missziói állomáson, majd a missziói kórházban dolgozott, később a szemináriumba került, ahol evangélistává (tanító) képezték ki.

tot, folyvást mutatva az ujjával, amit olvas. Eljutva azonban a harmadik parancsolat végére, ahol a magyarázat kezdődik, kijelenttette, hogy csak eddig terjed a tudománya. Azután a másik könyvből vallásos énekeket énekelt.

Ezek a keresők mindenfelé járnak-kelnek a könyvükkel együtt. Csodálatos volt nekem, mikor Lupalában 150 főnyi hallgatóság volt előttem. Ott ült egy nagy csoport asszony pogányos hajviselettel. Buzgón hallgatták Isten Igéjét, közben pedig vallásos énekeket énekeltek.

Imádkozzatok, hogy az Úr világosítsa meg a maga Lelke által ezeket a várakozó lelkeket és adjon munkásokat! Munka van itt sok, több, mint amit elbir az ember.

*

Augusztus 31.-én Järvinen lelkész a következőket írta a már említett, délen, Bunjánban tett útról:

Bunjanban jártomban, amely 112 kilométernyire van az én állomásomtól, egy iskolát találtam ott, aminek a létezéséről sejtelmem sem volt. Az iskola tanítója egy Gottlieb nevű bennszülött keresztyén. Kikérdeztem a tanítványait; négy már közepesen tudott olvasni. A tanítóhoz intézett kérdésemre, hogy mit tud énekelni, két éneket énekelt el. Kevés az ő tudásuk, hiányos az életük is, de ők mégis a mennybe kívánkoznak.

A róm. kath. egyház missziója szintén törekszik erre a helyre, mert ők épen oda szeretik helyezni az iskoláikat, ahol az emberek önként, saját maguktól törekszenek az Evangéliom világossága felé. Ilyen helyen aztán megjelennek a róm. kath. tanítók, ingyen osztanak sót a róm. katholikusoknak és pogányoknak, de az evangélikusok még véletlenül sem kapnak. A róm. kath. tanítók nem sok tanítással háborgatják a megkeresztelendőket, vagy épen egyáltalában nem tanítják őket, azt viszont átokkal fenyegetőzve megtiltják nekik, hogy az evangélikus tanítóhoz, iskolába vagy templomba menjenek.

Azért is mentem el erre az útra, hogy megerősítsem a népet, mert hallottam, hogy a római katholikusok akarnak ott templomot és iskolát építeni Nagy volt a keresztyének öröme, mikor megérkeztem, de még nagyobb volt, mikor meghallották, hogy állomást akarunk létesíteni náluk. Nemsokára találtunk is helyet az iskola számára. Gyönyörű, 400 m. hosszú és 250 m. széles helyet engedtek át örvendező lélekkel az állomás céljaira. Ez a hely 61 km.-nyire fekszik Kuring-Kurutól délre. Neve: Lupala. Még alig örülhettünk az eredménynek, mikor egyszerre csak ostor-pattogást hallunk és látjuk, amint megérkezik a katholikus misszió. Feszült figyelemmel vártam, hogy hol fognak letelepedni s nagy volt az örömöm, mikor még 2 kilométerrel tovább mentek.

A következő nap vasárnap volt. Gyönyörű idő ragyogott ránk. Hálaadó istentiszteletet tartottunk. Már reggel ott ültünk a parton s szívünket az Úr iránti hála töltötte el. Egyszercsak messziről énekszót hallottam, ami egyre erősödött és közeledett. A folyón embe-

rek jöttek délről az istentiszteletre s közben hálaadó énekeket zengnek az Urnak.

Az. istentisztelet megkezdődött. 150 ember gyült össze. Először négy fekete keresztyén beszélt, végül én is szóltam arról , hogy az Úr hogyan helyezte a maga nevét erre a helyre emlékül, hogy még akkor is fog itt hangzani az Úr dicsérete, mikor mi már a mennyei hazában leszünk.

Imádkozzunk!

Egyéni, családi, iskolai, templomi s egyéb közösségi imádkozásaink alkalmával gondoljunk a külmisszióra!

Adjunk hálát! 1. Azért, hogy az utolsó két évben több misszionárius és misszionáriusnő s egyéb missziói munkás fordulhatott meg gyülekezeteinkben: Handmann lipcsei missziói felügyelő, Kunszt Irén és Vasel Matild, a Kína-Belföldi Misszió misszionáriusnői Liebenzellből, Noack Gertrud, az Ev. Mohamedán Misszió Egyiptomban dolgozó misszionáriusnője Wiesbadenből, Jack Lajos lelkész, a Világosság Keleten című misszió igazgatója, Wernigeródéból. Ugyanonnét Achenbach Pál lelkész, Lassota Károly osztrák ev. lelkész, a St. Andräe-i bibliaiskola tanára, Rabenasoló madagaszkári bennszülött lelkész, a francia prot. egyház missziójából.

2. Azért, hogy megtarthattuk, 1931. nov. 6—8. napjain első külmissziói konferenciánkat s mindazért, ami a mult évben missziói munkánk megelevenedésére történt.

3. Azért, hogy az egész misszió munkáját ismertető füzetet adhattunk ki s ez eljuthatott 7000 ev. családba.

Imádkozunk! Azért, hogy az Urnak a mi Misszióegyesületünk munkájára vonatkozó gondolatait felismerhessük s az Ő kegyelme kisérje az egyesület vezetőségének s tagjainak minden szolgálatát az új évben.

2. Azért, hogy az új évben minden gyülekezet legalább annyiszor 2 fillért áldozzon a külmisszióra, amennyi a lélekszáma s hogy az erre vonatkozó felkérés mindenütt találjon készséges fogadtatásra. Ilyen értelemben gondoljunk a vizkereszti istentiszteletekre, melyeken megemlékezés történik a külmisszióról.

3. Azért, hogy a Missziói Lapoknak minél több ügyünket szívén viselő, imádkozó olvasója legyen.

A külmisszióról való megemlékezésnek különöskép szenteljük oda minden hónap második keddjének estéjét. Azoknak, akik valami hálaadást, vagy kérést felvétetni óhajtanak ezen imádkozási vezérfonalba, arra kérjük, hogy az előző hónap 15.-ig közöjék óhajukat: Gáncs Aladár, a Missziói Lapok belső munkatársa címén: Budapest, Remetekertváros, Toldi Miklós-u. 6. Ugyanő szívesen fogad minden gondolatot, melvet a misszió ügyének felvirágoztatására egyházunkban egyesek jónak látnak megvalósítani. A jan. 12.-i megemlékezés alapigéje a 2. Zsolt. 8. v.

HIREK.

Uj évfolyamunk küszöbén szeretettel kérjük az előfizetés beküldését és lapunk ajánlását. Terjesszük a Missziói Lapokat!

Vizkereszt a misszió ünnepe. Igehirdetésekre, előadásokra, felolvasásokra bőséges anyag található a Misszióegyesületünk által kiadott füzetben, melynek cime: „Az evangéliomot min-

den teremtésnek". Ára 20 fillér. Kapható kiadóhivatalunkban.

Misszió-egyesületünk története. Scholtz Ödön ágfalvai esperes, Miszszió egyesületünk tiszteletbeli elnöke, igéretet tett a missziói tanácsnak, hogy meg fogja irni misszióegyesületünk történetét.

Az 1932. évi külmissziói konferencia. Misszióegyesületünk 1932. évi közgyülését és konferenciáját a békéscsabai egyház hivta meg.

„A Fátyol mögött" cimmel Christananda hindu ev. lelkész egyik műve jelent meg a napokban. A mű 7 napra szóló elmélkedéssorozatot közöl, mely főleg intelligensebb egyéneket serkenthet az Istennel való közösség kiépítésére. A mű a gondolkodó lélek szüleménye, aki teljes boldogságát találta meg azzal, hogy foglya lett az Úr Jézusnak. Érdekesek ezek az elmélkedések abból a szempontból is, hogy milyennek látja a Krisztusban való életet az elmélyedésre és belső tapasztalásra különösképen fogékony keleti ember. A mű fordítását angolból Kubinyi Boriska és Gáncs Aladár végezte. A mű 24 nagy oktáv oldal, ára tekintettel arra, hogy a tiszta jövedelem Christananda missziói munkáját szolgálja 1 P. Megrendelhető: a Harangszó iratterjesztésében Győr, Petőfi-tér 2. és Budapesten, a Miszszióegyesület pénztára Deák-tér 4. cimén és a Fébé könyvkereskedésében, Budapest, VII., Damjanich-u. 28. b. Alkalmas újévi ajándéknak.

Kunszt Irén december 5.-én a budai konfirmáltak egyesületében tartott külmissziói előadást. Előadásában kitért arra a kérdésre, hogy vajjon ki lesz a magyarok közül az ő munkájának Kínában a folytatója? Előadása nagyon mély hatással volt a főleg ifjakból és leányokból álló hallgatóságra.

Kunszt Irén december 19.-én ment el Magyarországról, 20.-án Kassán beszélt. Sajnos nem tudott elmenni igen sok helyre, ahova ev. gyülekezetekből meghivást kapott. Megvan a reményünk arra, hogy a tavasszal mégegyszer eljön Magyarországra s akkor sorra kerülnek a most elmaradt helyek. A jelentkezéseket ilyen értelemben nyilván tartjuk. Valószinüleg húsvét után jön Kunszt Irén kivált abban az esetben, ha teljesülhet szíve óhaja, hogy a jövő év őszén harmadszor is útnak indul Kínába.

Szumatra szigetéről. D. Warneck, a Rajna Misszió szumatrai munkájának a vezetője érdekes képet állit össze bennszülött lelkészek jelentései alapján az ottani gyülekezeti életről. Innen ragadunk ki pár vonást: „A templomok legnagyobbrészt szépen megtelnek. Lassankint szégyelni kezdik magukat a lusták, akik otthon maradtak a faluban, hogy ők csak úgy körben üldögélnek s egymásra bámulnak. Ha olyan templomról hallanak, amelyik egészen tele van, akkor igy szólnak: „Azoknál egészen megtelik a templom. Töltsük meg mi is a magunkét, hogy ne maradjunk szégyenben". — „Templom után hazatérve megbeszélik a szószékről hallottakat. Néha egész csoportokat találok igy. Máskor elhivatnak, hogy magyarázzam meg nekik még jobban a prédikációnak ezt, vagy azt a részét. A mohamedánokkal szemben is szeretnének fölkészülve lenni, hogy alkalom adtán meg tudjanak felelni nekik". — Amikor a pandita (a tanító) megkezdte a konfirmációi oktatást, rémülve látta tanítványai tudatlanságát. A legtöbbje egyáltalában semmit nem tudott Isten igéjéről. De olyan buzgón nekiláttak a tanulásnak, hogy mégis meg lehetett konfirmálni őket. Sőt a konfirmáció után ezzel a kéréssel mentek oda a panditához: „Véget ért az oktatásunk, de szeretnők, ha még mélyebbre bevezetnél bennünket Isten igéjének az ismeretébe. Foglalkozzál velünk legalább egyszer egy héten!" — Sok gyülekezetből jelentik olyan egyesület- vagy szövetségféléknek a keletkezését, amelyeknek az a célja, hogy szükség idején segítsenek egymáson. Bizonyos mértékig szervezkednek is az ilyenek. Pogányokat és hitükhagyott keresztyéneket azonban nem vesznek föl tagnak. Azt mondják, hogy ezek az egyesületek nagyon vonzzák a pogányokat. Halálesetek alkalmával ezek az egyesületek gondoskodnak a halott végtisztességének méltó megadásáról s a hátramaradottak támogatásáról. Tagjaik rendszeresen összejönnek Isten Igéjén épülni s ezeken az összejöveteleken egyebek közt imádkoznak a betegekért s a szomorkodókért. Vigasztaló egyesületeknek, vagy segítő egyesületeknek nevezik magukat vagy az irgalmasság egyesületeinek.

Némelyiknek az a a kimondott célja, hogy a hivők egymás hite által épüljenek. — „Egy főnök, akit elbocsátottak a méltóságából, azért kezdett el tanulni és azért akart volna keresztyénné lenni, hogy a misszionárius segítségével visszaszerezze a törzsfőnökséget. Amikor azonban már jó ideig tanult, akkor valami egyéb lett fontossá a számára. Azt mondta a tanítójának: „Mit bánom én mostmár a főnökséget, tőlem akár maradhat is, csak Isten könyörüljön rajtam és fogadjon kegyelmébe!“ — Sok jelentésben olvasunk igazán fölemelő elköltözéséről a keresztyéneknek. Volt például Tampahanban, egy már régóta beteg ember. Amikor 1926-ban megkeresztelték, béna volt mind a két lábára és nagy fájdalmakat szenvedett. Nagy igyekezettel tanult s amíg birt, elvánszorgott két mankón a templomba. De utoljára nem volt már rá képes. A pandita meg-meglátogatta. Mindig vidáman és reménykedve találta. Amikor utoljára járt nála, épen nagyban takarított. Amennyire tőle telt, rendbe szedte a házatáját. „Nem akarom az Úr Jézust megszomorítani vele, hogy piszkot és rendetlenséget lásson nálam, amikor eljön értem, hogy magával vigyen“, — magyarázta vendégének. A pandita elimádkozta vele a „Vezess, oh Jézus, engem“ kezdetű ének utolsó versszakát, amely batakul így van kifejezve: „Egyszerüsítsd meg az útamat az égbe!“ Az öreg megkérdezte: „Nem tulságosan nagy kívánság ez? Szinte úgy hangzik, mintha szembeszállnék Istennel szenvedéseim miatt“. Amikor azonban a pandita megmagyarázta neki ezeknek a szavaknak a mélyebb értelmét, akkor belekapaszkodott a bennük rejlő biztatásba. Nem sokkal ezután boldogan halt meg.

Kínában még egyre tart az árvíz okozta nyomoruság. A hosszas nagy esőzések következtében olyan viztömegek tódultak a Jangce és a Huai folyók medrébe, hogy a legerősebb gátak sem tudták volna őket feltartóztatni. Augusztus 19.-én 18.65 méterrel volt Hankovban magasabb a vízállás az átlagosnál, úgy, hogy csaknem egy méterrel meghaladta az 1870.-i nagy árvíz tetőpontját. Nankingtól körülbelül 1125 kilométerre a Jangcen fölfelé egy körülbelül 80 kilométer széles tó keletkezett. A Huainak a torkolata pedig úgy eldugult a Jangce alsó folyásának és a Nagy Csatornának a vízétől, hogy ott újabb 17.000 □ kilométer terület víz alá került. A gátakat, töltéseket teljesen szétrombolta ezen a vidéken egy augusztus végén és szeptember elején dühöngött rettenetes tájfun. Legalább 50 millió embert érintett teljesen közelről ez a borzasztó elemi csapás, akik közül 30 millió hajléktalanná vált s e közül a 30 millió közül 10 millió a legrettenetesebb nyomorban van. A tengerparti lakosságot leszámitva, Kínának csaknem egész népe a folyók termékeny völgyeiben él. Emellett közlekedési útak is a nagy folyók, úgyhogy a nagyobb városok is a folyok mentén fejlődtek ki. Igy tehát a földmivelést, ipart és kereskedelmet egyaránt sujtja ez a csapás. — Ideiglenes hajékokat a dombok tetején emelték menedékül, amelyek most szigetek módjára emelkednek ki a vízból. Itt tanyáznak a hajléktalanná váltak elégtelen táplálékkal ellátva, rettenetes egészségtelen viszonyok közt. Vannak akik magasabban fekvő templomokban, iskolaépületekben ütöttek tanyát. Nagyobb középpontokon egész menedékfalvakat ütöttek össze kis sátorszerű nádvagy gyékénykunyhókból közös konyhákkal. A menekültek egészségi állapota a legnagyobb aggodalomra adhat okot. Az orvosoknak minden, valósággal hősies igyekezete ellenére is ezerszámra fordulnak elő a kolerában, vérhasban, tifuszban való megbetegedések. A kormány egy nemzeti bizottságot létesített az árvíz sujtottak segítségére s a protestáns és katholikus missziók a résztvesznek a mentő munkában tőlük telhetőleg, mint ahogy előző nagy árvízveszedelmek idején is cselekedtek. Annyi bizonyos, hogy a maga erejéből nem képes Kína lényeges segítségnyujtásra. A nyomorbajutottak milliói a külföld segítségére szorulnak.

Japánban az 1930. év folyamán 10.000 kérdést intéztek a keresztyénségre vonatkozólag az evangélikus sajtómisszió két főhadiszállására. Tókióban és Niigatában irodákat létesített a Protestáns Missziók Szövetsége, amelyek a japán világi sajtót cikkekkel látják el a keresztyénségre vonatkozó kérdésekről s az ezekhez

fűződő levelezést végzik. Az angol Church Missionary Outlook évi jelentése szerint a Japán birodalom minden részéről érkeztek — a gyarmatokat is beleszámítva — kérdések ezekhez az irodákhoz. Niigatába 400 faluból és városból érkeztek levelek, amelyek közül pedig csak 15-ben van missziói állomás. A kérdéseknek mindössze 10 százaléka származott nőktől. Legnagyobb része átlagos műveltségü fiatalabb férfiaktól. A kérdezősködőket persze továbbra is figyelemmel kisérik s a keresztyén igazságok további kutatása érdekében a két „új élet csarnoká"-ba utasítják, amelyeket az említett két városban előadások tartása és evangélizáló tevékenység kifejtése végett létesítettek s melyekben többek közt a sajtómissió irodái is el vannak helyezve. Néha már ez a sajtó utján nyert indítás is elég arranézve, hogy valaki keresztyénné legyen. Nemrégiben pl. egy falusi tanító is megtért és megkeresztelkedett ilyen levelezés következtében. Csatlakozott is a legközelebbi keresztyén gyülekezethez, bár ezzel nagy fájdalmat okozott pogány édesanyjának s egész buddhista környezetének nagy meg nem értésével került szembe miatta. Ime egy új, de igen figyelemre méltó ága a missiónak, amely különösen olyan országban, mint Japán, ahol a lakosság 98 százaléka tud olvasni, sőt nagy része mohón kap minden olvasnivalón, igen jól beválik.

Palesztinában három éve dolgozik Juvelius Eszter finn diakonissza. Eleinte a svéd zsidómisszióval munkálkodott együtt, 1930 decemberében azonban a finn keresztyén leányegyesület vette át s vállalta eltartását. Ekkor Haifába került. 1931 jan. 5-én kezdte meg ott a munkáját. Ujtestamentumot árusít és látogatja a haifai nőket Az 1931. év folyamán egy Aili Havas nevü fiatal leányt küldött a finn missziói szövetség Palesztinába Juvelius Eszter segítségére. Aili Havas, aki egyetemet végzett, magisteri fokozatot szerzett s Helsinkiben, mint hitoktató működött, november 1-én indult el uj munkaterére.

—

Kimutatás.

A magyarhoni ág. hitv. evang. misszióegyesület pénztárába 1931. évi november havában befolyt összegekről:

Tagdijak: Arató István Kőszeg, 1928. évre 3 P; dr. Tirtsch Gergely Kőszeg, 1928.—29. évre, 6 P; Takács Gyula Meszlen 3 P; Tinschmidt Sándor Majos, 1928.—29.—30.—31. évre, 12 P; Bakay Péter Apostag, 1930.—31. évre 6 P; Magócs Károly Budapest 3 P; Vásárhelyi Dezsőné Budapest 3 P; dr. Bertha Benő Celldömölk 3 P; Pataky Antalné Budapest 3 P; özv. Nauer Róbertné Budapest 1 P; Seitleben Lajosné Pesterzsébet 1 P; Mestyán Józsefné Ocsa 1.50 P; dr. Wiczián Dezső Sopron, 1930.—31. évre, 6 P; Scholtz Ödön Ágfalva 3 P; Ágfalvai egyház 3.10 P; Broschko G. A. Budapest 5 P; Nitschinger János Pápa 1 P; Hamar Gyula Sopron 1929.—30.—31. évre, 9 P; Saguly János Pitvaros 3 P.

Adományok: Borgulya Endre Szarvas 2 P; Borsos Magdolna Dunaharaszti 3.10 P; Sauer Klára Budapest 5 P; Köhler Jolán Budapest 5 P; dr. Wiczián Dezső Sopron 4 P; Klauser Józsefné Győr 3 P; Nitschinger János Pápa 2 P; Steinhübelné Budapest 5 P.

Offertóriumok: Nemespátrói egyház 1.40 P; Ujcsanálosi egyház 3 P.

Perselygyüjtések: Korcsek Zsigmond Frigyes Kisalag 1.51 P; Nov. 7-én tartott missziói konferencia perselye 2.80 P; Scholtz Ödön Ágfalva 7.50 P; Németh Károly Lébény 9.66 P; November hó 7.-én tartott közgyülésről 5.10 P; Nemespátrói lelkészi hivatal 1.25 P; Missziói tanács perselye 7.83 P.

Az ózdi ág. hitv. evang. hivek gyüjtése az afrikai masai nép közt folyó missziói munka javára 62 P.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Broschko G. A. s. k.
pénztáros.

Vitéz Szabó és Uzsaly könyvnyomdavállalata, Győr, Andrássy-út 24.